

Використання маржинального підходу при прийнятті короткострокових управлінських рішень дозволяє проаналізувати кілька альтернативних варіантів і вибрати з них найбільш оптимальний і вигідний. Це не тільки підвищує якість прийнятих управлінських рішень, а й тягне за собою максимізацію прибутку, що є основною метою функціонування будь-якого підприємства.

ПОДАТКОВІ ІНСТРУМЕНТИ СТИМУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Гончар А.С.

*Науковий керівник: Хорошилова І.О., к.е.н, доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Податкові інструменти (податкові пільги і преференції) стимулюючи розвиток економіки носять непрямий характер, тобто є різновидом непрямого бюджетного фінансування суб'єктів. Разом з тим, що вони є істотним фактором при прийнятті інвестиційних рішень. Податкове стимулювання значно перевищує кількість країн, які потребують значних капітальних вкладень. Крім того, податкове стимулювання може виявитися корисним для переорієнтації внутрішніх потоків капіталу в напрямках перспективних галузей економіки.

В даний час в Україні залишаються невирішеними серйозні проблеми створення економічних умов для нарощування інвестиційної діяльності, формування перспективних напрямків інвестицій в найближчі і середньострокові перспективи. Нестабільність знижує інвестиційну привабливість країни в цілому і її регіонів, несприятливо впливаючи на інвестиційний клімат [1].

У розвинених країнах є досвід регулювання промислового циклу за допомогою податків. Наприклад, у Швеції в роки піднесення стягувався особливий податок на інвестиції для стримування їх зростання. У періоди економічного спаду він знижувався або скасовувався з метою заохочення зростання капіталовкладень. Крім того, застосовувалася система інвестиційних резервів, коли підприємствам дозволялося відкладати в інвестиційні резерви до 40% їх доходів, що не підлягають оподаткуванню. У періоди ж спадів ці резерви залучалися для розширення інвестицій.

Важливим напрямком удосконалення податкового законодавства є створення системи податкових преференцій, які сприяють формуванню та раціональному використанню організаціями зовнішніх джерел фінансування інвестиційної та інноваційної діяльності. Промислова політика держави повинна сприяти інноваційному розвитку традиційних галузей промисловості. В першу чергу, слід приділити увагу виробничим підприємствам не сировинного сектора, яким доводиться конкурувати із зарубіжними виробниками. Ці ж підприємства відчувають жорстку конкуренцію на внутрішньому ринку праці з боку вітчизняних підприємств сировинних галузей і обслуговуючих їх секторів економіки, де заробітна плата істотно вище і куди спрямовуються найбільш кваліфіковані кадри.

В останні роки багато реформаторських заходів вживаються з метою стимулювання інвестиційної активності в країні. Основними інструментами податкового стимулювання інвестицій виступають знижені податкові ставки, пільги, інвестиційний податковий кредит, прискорена амортизація.

Основними податками, в рамках яких слід впроваджувати стимулюючі механізми, є, як правило, податки, що несуть найбільше податкове навантаження на підприємствах, що реалізують інвестиційні проекти, – ПДВ, податок на прибуток організацій, податок на майно організацій.

Основним позитивним результатом введення єдиної зниженої ставки ПДВ стане зміна якості економічного зростання: інвестиції будуть спрямовані в галузі з високою доданою вартістю, включаючи сектор високих технологій, в проекти, пов'язані з імпортом дорогого устаткування. При одночасній реалізації податкових заходів зі стимулювання інвестицій в людський капітал і в модернізацію виробництва можна очікувати, що вивільнені кошти в економіці будуть розподілені перш за все за цими напрямками. Таке зниження буде сприяти зменшенню ухилень від сплати податку на додану вартість, що компенсує бюджету втрати в доходах [2].

В рамках податку на прибуток організацій досить важливим є такий інструмент, як інвестиційний податковий кредит. За кордоном такий податковий кредит розраховується, як правило, у відсотках від вартості обладнання і віднімається від суми податку на прибуток або оподаткованого доходу. Вважається, що цей інструмент дозволяє краще, ніж інші пільги, враховувати майновий стан платника податків. Якщо кредит надається у вигляді вирахування з податкової бази, то більшу вигоду отримує платник податків, доходи якого оподатковуються за вищою ставкою. Інвестиційний податковий кредит, що віднімається з суми податку, зберігає більшу частку доходів платнику з низькими доходами.

В цілому механізм інвестиційного податкового кредиту може стати реальним і ефективним інструментом податкового стимулювання інвестиційної та інноваційної діяльності в Україні. Разом з тим даний інструмент фактично не працює. Уповноважені державні органи неохоче йдуть на надання інвестиційних податкових кредитів, оскільки вони ведуть до втрат доходів бюджетів (і без того дефіцитних), організації часто не забезпечують цільового використання отриманих коштів та їх своєчасного повернення (з відсотками). Тому необхідно вирішити наявні проблеми з метою підвищення ефективності і значимості інвестиційного податкового кредиту.

Платників податків, зокрема, не влаштовують терміни і умови його надання, а також межі зменшення поточних платежів за відповідними податками. Особливо серйозною перешкодою є п'ятирічний граничний термін надання кредиту, оскільки він занадто малий для проведення технічного переозброєння власного виробництва, і за цей період капітальні витрати подібного характеру, як правило, не окупаються. Вважаємо за необхідне ввести пряму залежність терміну інвестиційного податкового кредиту від окупності відповідного інвестиційного проекту.

Література:

1. Романюк М.В. Податкова система та інвестиційна привабливість економіки України. *Фінанси України*. 2006. № 1. С 38-42.
2. Литвиненко Я.В. Податкова політика: навч. посібник. К.: МАУП, 2003. 224 с.

ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ ПОСТІЙНО ДІЮЧОЇ АУДИТОРСЬКОЇ СЛУЖБИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Губченко Д.С.

Науковий керівник: Минич Ю.В., викладач II категорії

Лозівська філія

Харківського державного автомобільно-дорожнього коледжу

Відповідно до Закону України «Про аудиторську діяльність», аудит – це перевірка даних бухгалтерського обліку і показників фінансової звітності суб'єкта господарювання з метою висловлення незалежної думки аудитора про її достовірність в усіх суттєвих аспектах та відповідність вимогам законів України, положень (стандартів) бухгалтерського обліку або інших правил (внутрішніх положень суб'єктів господарювання) згідно із вимогами користувачів.

Основними критеріями побудови внутрішньої аудиторської служби на підприємстві виступає галузь господарської діяльності, в тому числі спеціалізація та розміри підприємства. Повне розмежування обов'язків працівників бухгалтерії та внутрішніх аудиторів більшою мірою характерне для великих підприємств. Існують як переваги так і недоліки впровадження постійно діючої аудиторської служби на підприємстві.

Переваги:

- внутрішній аудит – це ефективна система контролю за господарською діяльністю суб'єкта господарювання;
- сприяє покращенню якості зовнішніх аудиторських перевірок;
- внутрішнім аудиторам потрібно прикласти менше часу і зусиль для виявлення наявних відхилень;
- внутрішній аудит зазвичай краще забезпечує потребу підприємства у попередньому, поточному і наступному контролі, тоді як зовнішній аудит в основному базується на перевірці готових звітних даних.

Недоліки:

- не в достатній мірі виконується принцип незалежності аудитора;
- існує можливість побудови помилкового уявлення зовнішніх аудиторів про фінансовий стан підприємства на основі ознайомлення із звітами внутрішніх аудиторів;
- зовнішні аудитори можуть з легкістю вказати на прорахунки не лише рядових працівників, але й керівника підприємства. Поради зовнішніх